

hárají," dodala tiše. „A máma pak někdy brečí. Ale myslí si, že to nevím.“ Podívala se na Pufa. Doufala, že něco řekne. „Budeš se mnou ještě někdy mluvit?“ zeptala se a opravdu, opravdu moc doufala, že odpověď bude ano. Ale pes k ní jen mlčky vzhlédl. Nela zamrkala, aby zahnala slzy. Rychle zvedla Mili a pevně ji objala. Pak ji zase postavila na zem a připnula jí vodítko.

„Ztratil jsi obojek, když jsi prošel dveřmi," řekla Pufovi a natáhla k němu svůj včerejší ošperkovaný výtvar. Puf ucouvl. „Bez obojku nás nepustí do autobusu," vysvětlila. Pes zaváhal. Pak sklopil uši. Nela mu obojek navlékla přes hlavu a připnula druhé vodítko. Podle jeho výrazu bylo jasné, že se mu to nelíbí. Ani trochu.

Nela se otočila k domu a zamávala. „Mamka předstírá, že mě nesleduje," zašeptala. „Ale sleduje." Usmála se. „Takže se snaž chovat normálně."

Zatáhla za vodítka. Mili se okamžitě zamotala Pufovi pod nohy. Puf uskočil. Narazil do Nely. Nela upadla a jak držela vodítka na krátko, strhla na sebe oba pejsky.

